

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือของการสื่อสาร ก่อให้เกิดความคิด ความเข้าใจที่ตรงกันของคนในชาติ ภาษาไทยจึงเป็นเอกลักษณ์และมรดกอันล้ำค่าของคนไทย คนไทยทุกคนจำเป็นต้องรู้จักใช้ภาษาไทยให้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝอบ โปะชะกฤษณะ (2532) ได้กล่าวว่า “คนไทยทุกคนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อความรู้สึกนึกคิดเท่านั้นยังไม่เพียงพอ ควรจะรักษาระเบียบของภาษาซึ่งแสดงวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติไว้อีกด้วย”

การรักษาระเบียบของการใช้ภาษาไทยให้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะเป็นการอนุรักษ์มรดกอันล้ำค่าของชาติไทยแล้ว ยังมีผลต่อการพัฒนาด้านการศึกษาของไทยอีกด้วย เป็นที่ทราบกันดีว่าการศึกษามีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงให้ความสำคัญต่อการศึกษา ดังจะเห็นได้จากแผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2535 ที่ว่า “การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพและการศึกษายังสร้างความสมดุลและกลมกลืนของการพัฒนาในด้านต่าง ๆ” ในการพัฒนาประเทศจึงต้องมีการพัฒนาการศึกษาและการที่จะพัฒนาการศึกษาก็ต้องมีปัจจัยหลายอย่าง “ภาษา” ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการศึกษา เพราะการที่บุคคลจะเรียนรู้หรือศึกษาในเรื่องต่าง ๆ ต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ดังที่ ประภาศรี สีหอำไพ (2538) กล่าวว่า “ถ้าไม่มีภาษาบุคคลจะเรียนรู้คุณและโทษไม่ได้ เรียนรู้ข้อเท็จจริงไม่ได้ เรียนรู้ความดีความชั่วไม่ได้ ทั้งหมดเหล่านี้ภาษาเท่านั้นที่สื่อความหมายให้สามารถเรียนรู้เข้าใจได้” ดังนั้นในด้านการศึกษาของไทยจึงถือได้ว่าภาษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาของ

ประเทศในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2536) กล่าวว่า “ภาษาไทยเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะศึกษาหาความรู้ ในสาขาวิทยาการทุกแขนง แม้มีตำราเป็นภาษาต่างประเทศ มากมาย แต่การที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งแล้วในหมู่คนไทย คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการได้ศึกษาภาษาไทย” การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพนั้น เป็นเรื่องที่คุณไทยต้องตระหนักและให้ความสำคัญ เพราะการใช้ภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพจะเป็นเครื่องมือที่ดียิ่งในการแสวงหาความรู้และวิทยาการต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจชัดเจน เพิ่มพูนความรู้ความสามารถของคนไทย และนำไปสู่การพัฒนาประเทศต่อไป การละเลยต่อความสำคัญของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ จะส่งผลเสียต่อประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของความเจริญก้าวหน้าของประเทศ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523) กล่าวว่า “ถ้าเราต้องการปรับปรุงการศึกษาให้มีความหมายแก่ชีวิตเรา ต้องรีบเร่งปรับปรุงการสอนภาษาไทย เพราะภาษาไทยเป็นชีวิตของชาติ เป็นศูนย์รวมความคิดของชาติ และเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาทุกท่าน”

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังที่กล่าวมา คือ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เป็นมรดกอันล้ำค่าของประเทศไทย และเป็นแกนสำคัญในความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับของหลักสูตรตั้งแต่หลักสูตรประถมศึกษา จนถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันยังประสบปัญหา ซึ่ง สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2536) ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยสรุปได้ว่า นักเรียนขาดความสนใจในการเรียน เนื่องจากนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย นักเรียนมีความรู้สึกที่วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ยาก ต้องท่องจำมาก ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และนักเรียนบางคนไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย เพราะถือว่าเป็นภาษาของตนไม่ต้องเรียนก็พูดได้ สมพร มั่นตสุตร (2526) ได้กล่าวถึงการสอนของครูภาษาไทยว่า “ครูภาษาไทยมักสอนด้วยระบบเผด็จการ การสอนของครูในระบบเผด็จการทำให้นักเรียนไม่ฝึกฝนให้รู้จักคิด” ประเวศ วะสี (2539) กล่าวว่า “การเรียนการสอนของเรานั้น ขณะนี้สอนท่องจำ คิดไม่ค่อยได้ คิดไม่ค่อยเป็น สอนให้ใช้แต่วิธีการผิด กาถูก เด็กเขียนเรียงความไม่เป็น จบชั้น

มัธยมศึกษาแล้วยังไม่สามารถเขียนเรียงความได้ แม้แต่จะเขียนจดหมายสักฉบับหนึ่งก็ยังเขียนไม่ได้” เห็นได้ว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา ครูสอนแบบเผด็จการเน้นการท่องจำมากกว่าการฝึกให้นักเรียนคิด จึงทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นคุณค่าของวิชาภาษาไทย ส่งผลให้นักเรียนบกพร่องในการเรียนภาษาไทย

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2536) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพ สรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาไทย ต้องสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กัน ความจำเป็นที่ต้องสอนทักษะสัมพันธ์นั้นมีดังนี้

1. ทักษะทางภาษานั้น สัมพันธ์กันเองอยู่แล้วตามธรรมชาติ เพราะการใช้ภาษาของมนุษย์ในชีวิตประจำวันต้องมีการรับสาร คือ ใช้ทักษะการฟัง การอ่าน และการส่งสาร คือใช้ทักษะการพูด การเขียนตลอดเวลา
2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น จะต้องปฏิบัติต่อกันทางภาษาเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน ฉะนั้นการที่บุคคลจะใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องรับการฝึกฝนในเชิง ทักษะสัมพันธ์
3. การสอนเนื้อหาวิชาภาษาไทยนั้น หากสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น สอนหลักภาษาก็มุ่งแต่หลักภาษา โดยมีได้คำนึงถึงเนื้อหาหลักภาษาที่ปรากฏอยู่ในวรรณคดีหรือการใช้ภาษาแล้วจะทำให้เนื้อหาหลักภาษานั้นปราศจากคุณค่าและไม่น่าสนใจ
4. ปัจจุบันแนวโน้มการสอนภาษาไทย มุ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อให้การเรียนการสอนสนุกและน่าสนใจ การสอนแบบทักษะสัมพันธ์ช่วยให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้หลากหลาย
5. หลักสูตรในปัจจุบันทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เน้นเรื่องการบูรณาการในสายวิชาภาษาไทย และเน้นในเรื่องทักษะสัมพันธ์ ดังจะเห็นได้จากหนังสือเรียนภาษาไทยในปัจจุบัน เป็นหนังสือชุดทักษะสัมพันธ์ซึ่งเน้นที่จะสอนวรรณคดี หลักภาษา และ การใช้ภาษาให้สัมพันธ์กัน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องจัดการเรียนการสอนแบบ ทักษะสัมพันธ์

การสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะมีการสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และทักษะต่าง ๆ ในสายวิชาภาษาไทยด้วยกันเองแล้ว ควรจะได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับทักษะวิชาอื่น ๆ ด้วย

ทักษะการคิดเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ในทุกวิชา ฉันทนา ภาคบงกช (2528) กล่าวว่า “การสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดควบคู่ไปกับการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ เป็นการทำให้นักเรียนเหล่านั้นเป็นพลเมืองที่มีความคิด สามารถเพิ่มพูนความรู้ในสภาพแวดล้อมของตนและมีเหตุผลในการคิด”

มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการคิด ได้กล่าวถึงความสำคัญของการคิดไว้ ดังนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (2521) กล่าวว่า “การคิดเป็นเรื่องสำคัญเพราะเป็นการแสดงถึงความเจริญของมนุษย์ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน”

หลวงวิจิตรวาทการ (2535) กล่าวว่า “การคิดเป็นสิ่งสำคัญของมนุษย์ที่จะประสบความสำเร็จ ความสามารถเฉียบแหลม ทันคน ทันเหตุการณ์ เหล่านี้เป็นเครื่องช่วยอย่างสำคัญในวิถีทางดำเนินแห่งชีวิต”

วินเซน ไรอัน รักจีโร (Vincent Ryan Ruggiero, 1988) กล่าวถึงความสำคัญ ของทักษะการคิดสรุปได้ว่า ทักษะการคิดมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ถ้าการเรียนรู้ปราศจากการคิดที่มีคุณภาพ คือ ความรู้อันเนื่องมาจากการจดจำรับรู้โดยไม่พยายามคิดหาความหมายหรือไม่มีความเข้าใจอย่างแท้จริง สิ่งเร้าหรือประสบการณ์นั้น ๆ เป็นความรู้ที่ขาดความคิดอย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ทำให้ความรู้อยู่ในวงจำกัด ไม่สามารถพัฒนาให้ก้าวไกลต่อไปได้ในที่สุดความรู้นั้นก็จะหายไป ด้วยการลืม

เจมส์ อาร์ เลตัน (James R. Laton, 1979) กล่าวว่า “การเรียนที่ดีต้องอาศัยความคิดที่มีคุณภาพ ทักษะการคิดเป็นความสำคัญอันดับแรกต่อความสำเร็จของนักเรียน”

จากที่นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการคิดที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ทักษะการคิดมีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตที่มีคุณภาพของคนในสังคม และที่สำคัญทักษะการคิดทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ เพราะฉะนั้นความสำคัญของทักษะการคิดในด้านการศึกษาจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีการส่งเสริม

การส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการคิดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทางการศึกษาไทยได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการคิด โดยเห็นได้จากการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในทุกๆระดับที่ต้องการส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น แต่ผลการจัดการศึกษาโดยทั่วไปยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ เนื่องจากครูผู้สอนเน้นการสอนโดยอธิบายให้นักเรียนฟังเพื่อนักเรียนจะได้ทำข้อสอบได้มากกว่าที่จะเน้นถึงการฝึกนักเรียนให้มีความรู้โดยใช้ทักษะการคิด ดังที่ สมพงษ์ จิตระดับ (2527) กล่าวว่า

การสอนของครูยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ครูยังมีความสำคัญและเป็นผู้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างให้นักเรียน ทำให้นักเรียนขาดการศึกษาทักษะสำคัญในเรื่องการคิด ไม่ค่อยมีความคิดเป็นของตนเอง การวิเคราะห์ การสรุป การแสดงความคิดเห็น การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ยังเป็นสิ่งที่ผู้เรียนทุกระดับขาดเป็นอย่างมาก

สาเหตุที่ครูมุ่งสอนอธิบายให้นักเรียนมากกว่าการที่จะให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิด สาเหตุหนึ่งก็คือ ครูยังไม่เข้าใจถึงความสำคัญและลักษณะของทักษะการคิดว่าเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้กับเนื้อหาวิชา แจค อาร์ เฟรนเคิล (Jack R. Freankel. 1980) กล่าวว่า “การที่จะฝึกให้นักเรียนรู้จักคิด และมีทักษะการคิดนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ และประสบการณ์รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน กล่าวคือ นักเรียนจะคิดอะไรต้องมีพื้นฐานในเรื่องนั้น ๆ พอสมควร” ซึ่งตรงกับ ฉันทนา ภาคบงกช (2528) ที่กล่าวว่า “ทักษะการคิดไม่ว่าแบบใดล้วนประกอบด้วยกระบวนการคิด และความรู้ประกอบกัน ดังนั้นการฝึกทักษะการคิดจึงสามารถฝึกควบคู่ กับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้”

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่มีลักษณะเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กัน การสอนแบบทักษะสัมพันธ์ทำให้การเรียนการสอน วิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2536) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาไทยแบบทักษะสัมพันธ์สรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะมีการสอนให้สัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและทักษะต่าง ๆ ในสายวิชาภาษาไทยแล้ว ควรได้มีการสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับทักษะวิชาอื่น ๆ การสอนภาษาไทยไม่ควรมุ่งเน้น แต่เนื้อหาที่ปรากฏในหลักสูตรเท่านั้น ควรสอนความคิดรวบยอดที่ถูกต้องที่แฝงในบทเรียนต่าง ๆ ด้วย แสดงให้เห็นว่า ในการเรียนวิชาภาษาไทยควรได้มีการสอนเรื่องการคิดหรือ ฝึกทักษะการคิดเข้าไปด้วย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สมพร มั่นตสุตร (2526) ได้สนับสนุนให้มีการส่งเสริมการฝึกทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยกล่าวว่า “การสอนภาษาไทยควรส่งเสริมให้นักเรียนคิด และแสดงทัศนคติของตน การสอนที่มุ่งเน้นเฉพาะเนื้อหาวิชา โดยละเลยการปลูกฝังทักษะการคิดจะทำให้นักเรียนขาดความสามารถในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการสถานการณ์จริงที่แตกต่างไปจากที่พบในโรงเรียนได้อย่างมีเหตุผล”

จากที่กล่าวมาทั้งหมดเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรได้มีการส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการคิด การที่นักเรียนมีทักษะการคิดในการเรียนรู้ เนื้อหาวิชาภาษาไทย จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างจากที่เรียนในห้องเรียนได้อย่างมีเหตุผล เพราะฉะนั้นการส่งเสริมทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และน่าจะศึกษาว่าทักษะการคิดของนักเรียนขณะนี้อยู่ในระดับใด ในฐานะที่ผู้วิจัยเคยเป็นครูสอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จึงมีความสนใจที่จะศึกษาทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อที่จะได้ทราบวาทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับนี้อยู่ในระดับใด เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

2. ทักษะการคิดที่นำมาวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้แนวคิดของแจค อาร์ เฟรนเคิล (Jack R. Fraenkel, 1980) ซึ่งมีทักษะที่เป็นองค์ประกอบของทักษะการคิด คือ ทักษะการสังเกต ทักษะการบรรยาย ทักษะการพัฒนาความคิดรวบยอด ทักษะการจำแนก ทักษะการให้คำจำกัดความ ทักษะการเปรียบเทียบ ทักษะการสรุปความ ทักษะการทำนาย ทักษะการอธิบาย และทักษะการเสนอแนวทางเลือก

คำจำกัดความในการวิจัย

1. ทักษะการคิด หมายถึง ความสามารถทางสมองในการที่จะตอบสนองความต้องการที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้ทักษะที่เป็นองค์ประกอบของทักษะการคิดตามแนวคิดของ แจค อาร์ เฟรนเคิล (Jack R. Fraenkel, 1980) ได้แก่ ทักษะการสังเกต ทักษะการบรรยาย ทักษะการพัฒนาความคิดรวบยอด ทักษะการจำแนก ทักษะการให้คำจำกัดความ ทักษะการเปรียบเทียบ ทักษะการสรุปความ ทักษะการทำนาย ทักษะการอธิบาย และทักษะการเสนอแนวทางเลือก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ทักษะการสังเกต หมายถึง ความสามารถในการคิดที่จะแสดงให้เห็นว่ามีสิ่งใดบ้างที่มีความแตกต่าง คล้ายคลึง หรือมีสิ่งคลาดเคลื่อนไม่สมบูรณ์ของข้อมูลเกิดขึ้นบ้าง

1.2 ทักษะการบรรยาย หมายถึง ความสามารถในการคิดที่จะแสดง รายละเอียดและคุณสมบัติของข้อมูล โดยใช้วิธีการบรรยาย ได้แก่ บรรยายลักษณะ บรรยายให้เห็นภาพ บรรยายเหตุการณ์ และบรรยายความรู้สึก

1.3 ทักษะการพัฒนาความคิดรวบยอด หมายถึง ความสามารถในการคิดที่จะแสดงสาระสำคัญของข้อมูล และจัดประเภทหรือกลุ่มของข้อมูลตามความเข้าใจ แล้วให้ชื่อประเภทหรือกลุ่มที่จัดไว้ตามลักษณะและคุณสมบัติร่วมของข้อมูล

1.4 ทักษะการจำแนก หมายถึง ความสามารถในการคิด จัดกลุ่ม จัดประเภทหรือการแยกแยะข้อมูล

1.5 ทักษะการให้คำจำกัดความ หมายถึง ความสามารถในการคิดให้ความหมายและสรุปความให้ครอบคลุมลักษณะและคุณสมบัติที่จำเป็นของข้อมูลนั้นได้

1.6 ทักษะการเปรียบเทียบ หมายถึง ความสามารถในการคิดกำหนดข้อแตกต่างและข้อที่เหมือนกัน หรือตรงกันข้าม ของรายละเอียดของข้อมูลนั้นได้

1.7 ทักษะการสรุปความ หมายถึง ความสามารถในการคิดเชื่อมโยงและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอดเข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผลและครอบคลุมสาระสำคัญทั้งหมดของข้อมูล

1.8 ทักษะการทำนาย หมายถึง ความสามารถในการคิดนำหลักการหรือการสรุปความ ความรู้และประสบการณ์ในการคาดคะเนคำตอบของข้อมูล

1.9 ทักษะการอธิบาย หมายถึง ความสามารถในการคิดที่จะชี้แจง ขยายความเพื่อให้ความกระจ่างแก่ข้อมูล โดยใช้วิธีการอธิบาย ได้แก่ การอธิบายโดยยกตัวอย่าง การ-อธิบายตามลำดับ การอธิบายโดยการเปรียบเทียบ

1.10 ทักษะการเสนอแนวทางเลือก หมายถึง ความสามารถในการคิดเสนอแนวทางพร้อมทั้งขั้นตอนในการตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยใช้เหตุผลประกอบการเสนอแนวทางเลือกนั้น

2. วิชาภาษาไทย หมายถึง วิชาการใช้ภาษาไทยที่เปิดสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในรายวิชา ท 101 ท 102 ท 203 ท 204 ท 305 และ ท 306

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนสาธิตสังกัด
ทบวงมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในการปรับปรุง การ
เรียนการสอนภาษาไทย
2. เป็นแนวทางสำหรับครูภาษาไทยในการพัฒนาทักษะการคิดของนักเรียนต่อไป